

רבי עקיבא איגר

הצפור הנדירה שמגיעה מן השמים

ספור מופלא על כחה של תפילה אל מלך העולם.

בעיר פוזנא שכב יהודי אחדו במטתו

בְּעִיר פּוֹזְנָא שָׁכַב יְהוּדִי אֶחָד
בְּמִטָּתוֹ וְהוּא חוֹלָה קָשָׁה מְאֹד.
רוֹפְאִים רַבִּים בָּאוּ, בִּדְקוּ וְנָסוּ לַעֲזֹר,
אֲךָ לְבִסּוּף הִרְיָמוּ יָדֵים בִּיאוּשׁ.

"אֵין מָה לַעֲשׂוֹת," הֵם אָמְרוּ
בְּעֶצְבוֹת. "לִמְחֹלָה הַזֹּאת אֵין
שׁוּם תְּרוּפָה בְּעוֹלָם."

פֶּתְאֵם נִשְׁמְעוּ קוֹלוֹת בְּרַחוּבִּי!"

פִּמְלִית הַמֶּלֶךְ עֲבָרָה בְּעִיר.
בְּתוֹךְ הַכְּרֶכֶרָה יֵשֵׁב
הָרוֹפֵא הָאִישִׁי שֶׁל הַמֶּלֶךְ
הַמֶּלֶךְ!

אֲנָשִׁי הָעִיר הִזְדַּרְזוּ וְהִתְחַנְּנוּ
לְפָנָיו: "אָנָּה, בּוֹא לְבַדֵּק אֶת
הַחוּלָה שְׁלָנוּ!"

רופא המלך בדק את החולה,
נער את ראשו בצער ואמר:

"אני מצטער מאד. אני
הרופא הגדול בממלכה, אך
גם אני אומר שאין למחלה
הזאת שום רפואה."

כלם היו עצובים מאוד.
מי יוכל לעזור עכשו?

שָׁמַע זֹאת הַגָּאון הַקָּדוֹשׁ, רַבִּי
עֲקִיבָא אֵיגֵר, וְנִגַּשׁ אֶל הָרוֹפֵא
בְּכָבוֹד.

הוא שָׁאַל בְּקוֹל שָׁקֵט וּמִתּוֹן:

"וְאַם הַמֶּלֶךְ בְּעֶצְמוֹ הָיָה חוֹלָה
בַּמַּחֲלָה הַזֹּאת?

הָאֵם גַּם אִזְ הֵייתֶם אוֹמְרִים
שֶׁאֵין מָה לַעֲשׂוֹת?"

הָרוּפָא חָשַׁב עֲמָקוֹת וְעָנָה:
"לֹא. יֵשׁ תְּרוּפָה חֲשָׁאִית!"

בְּמַעֲמָקֵי יַעַר עֶבֶה וְרַחוֹק,
חֵי עוֹף נָדִיר מְאֹד.

"אִם יִצְוּדוּ אוֹתוֹ וַיִּבְשְׁלוּ
אֶת בְּשָׂרוֹ – הַמָּרָק
הַמָּרָק שֶׁלּוֹ הוּא
הַרְפוּאָה הַיְחִידָה."

הסביר הרופא:
"בשביל המלך – היינו שולחים צבא שלם שילחם ביער ויחפש שבועות.
אבל בשביל אדם פשוט – מי ישלח חיילים?
לכן אמרתי שאין שום דרך להציל אותו!"

אור גדול האיר את פניו של
רבי עקיבא איגר!

הוא הבין את הסוד, ואמר בלבו:
"וכי מי הוא היהודי החולה?"

הוא הבין של מלך מלכי המלכים,
הקדוש ברוך הוא!
והנשם כלל לא צריך חילים
שיפלוסו דרך ביער!

בואו נגיד יחד בקול גדול:
אבא שבשמים, מלך העולם –
תפלה ישרה מלהלל, שומע מכלם!

הָרוּפָא הֶלֶךְ לְדַרְכוֹ.
הָרַב נִכְנָס מִיַּד אֶל חֲדָרוֹ,
אָחִז בְּסֵפֶר הַתְּהִלִּים וּבָכָה:
רִיבוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם!
אַתָּה הוּא מֶלֶךְ הָעוֹלָם,
וְהַחֹלָה הוּא בְּנֶךְ הָאֱהוֹב.
אָנָּה! זֶמֶן לוֹ אֶת הָעוֹף הַזֶּה
הַזֶּה וּשְׁלַח לוֹ רְפוּאָה!

עודו מתפלל בדבקות, ופתאום... מה זה?
קולות בקעו מתוך תנור החמום!

נשכשוך! נשקשוק!

טֵף-טֵף-טֵף!

צפור נדירה נפלה ישר
מהשמים, לתוך הארבה!

טֵף-טֵע-טֵף!

הָרַב שָׁמַח שְׂמֵחָה עֲצוּמָה!
מִהָרֹו בְּנֵי הַבַּיִת לְהַכִּין לַחֲוֵלָה
מָרָק מִהָעוֹף, וְאֶת הַנּוֹצוֹת
גָּנְזוּ בְּקַפָּסָה.
פֶּלֶא פְּלֵאִים! מִיָּד לְאַחַר
נִשְׁתָּה, יָרַד לוֹ הַחֹם
וְחֹם וְהוּא הִבְרִיא
לַחֲלוּטֵטִין!

עברו חדשים. רופא המלך חזר לעיר.

הוא דפק בדלת, בטוח שחולה
כבר איננו בחיים...

אך לתדהמתו – החולה עצמו
פתח לו את הדלת, בריא ושלם!

"מה?! כיצד הבראת?!"
צעק הרופא בהלם.

בְּנֵי הַבַּיִת הוֹצִיאוּ אֶת הַקֶּפֶסָה
וְהָרְאוּ לְרוֹפֵא אֶת הַנוּצוֹת.
הָרוֹפֵא הַבֵּיט בָּהֶן בִּירְאָה: "זֶה
בְּדִיוִק הָעוֹף מִמַּעֲמָקֵי הַיַּעַר!"
כִּיצַד זֶה יָכוֹל לֵהְיוֹת!?
אֲזַי הֵבִין הָרוֹפֵא: הָרַב הַשִּׁיג
הָרַב הַשִּׁיג בְּתַפְלָתוֹ
אֶת מָה שֶׁקָּנָה לַמֶּלֶךְ
לְהַשִּׁיג עִם גְּדוּדֵי חִילָיו!

יְלָדִים יְקָרִים! מֶלֶךְ בֶּשָׁר וְדָם
צָרִיךְ תַּרְבוֹת וּמַסָּעוֹת אַרְכִּים...
אָבֵל אֲנַחְנוּ הַבָּנִים שֶׁל מֶלֶךְ מַלְכֵי
הַמַּלְכִּים, בּוֹרָא הָעוֹלָם!
כְּשֶׁאֲנַחְנוּ מִתְפַּלְּלִים אֵלָיו –
הוּא שׁוֹמֵעַ אוֹתָנוּ מִיָּד, וְיָכוֹל
וְיָכוֹל לַעֲשׂוֹת נִסִּים וְנִפְלְאוֹת!
"אֲבָא שְׁבִשְׁמַיִם, מֶלֶךְ הָעוֹלָם –
תְּפִלָּה יִשְׂרָאֵל מֵהֵלֶב שׁוֹמֵעַ מִכָּלֵם!"

